

συγγαίρω διά την ώραίαν απόφασιν και σου εϋχομαι τὰ ἀρ.στα. Γράφε μου.

Τὸ γνωρίζω, Μπορουτοκαυνομένη Γαλα- νόλευκη, ὅτι ἡ ἐπιθυμία σου ἦτο να πολεμή- σης, ἀλλ' ἀφοῦ ἐχρεώζοντο τώρα περισσότεροι γουοκόμοι παρὰ στρατιῶται, τί νὰ γίνῃ! Δὲν εἶχες τύχην σαν τοὺς ἄλλους—πάντα θυμὸς τὴν πατριδα ὑπερτερεῖς και σὺ ὡς γουοκόμος.

Νικήτα I. Π., σ' εὐχαριστῶ διά τὰ ἐν- θουσιώδη ποῦ μου γράφεις. Ἀφοῦ μὲ ἐχλῆς τόσην ἀγάπην, προσπάθησεν νὰ γίνῃς συνδρομη- τὴς διὰ νὰ ἐκκολούθησωμεν τακτικὴν ἀλληλο- γραφίαν. Διότι, ζεῦρεῖς, οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ δικαίωμα κ' ἐξαιρετικῶς σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ, ἐπειδὴ μὲ ἄρεσιν πολλὴ τὸ γράμμα σου.

Ἡ Φίλεργος Χελιδόν, ἐκτός του βραβείου ποῦ ἐπῆρεν εἰς τὸν 12ῶν Διαγωνισμόν τῶν Ἀσκήσεων, ἐπῆρε κ' ἐν ἄλλο μεγαλειότερον: Ὁ ἐν Ἀμερικῇ θεῖος τῆς κ. Κωνστ. Ν. Βαλ- σαμάκης, ὅταν εἶδει ὅτι ἡ ἀνεψία του ἐρα- θεύθη εἰς τὴν Διάπλασιν, τῆς ἔστειλε και αὐ- τὸς ὡς βραβῆιον ἐν ἐκατόφραγμον, διὰ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν «πρὸς ἐκκολούθησιν τῆς ἐν τῇ Διαπλάσει δράστειάς τῆς.»—Ἄχ νὰ εἶχα κ' ἐγὼ ἕνα θεῖον εἰς τὴν Ἀμερικὴν I..

Ὡραίας ἐπιστολάς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα και οἱ ἐξῆς, (ἀλλὰ ποῦ τύπος!) Ροδοπαῖος Ἑλληνοπαῖος, Ὁρίων, Ἑλληνο- ποῦλα, Περοῦς και Τέλλος Ἄγρας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Λύπη και γὰρ» τοῦ Τελ- λου Ἄγρα.—«Θυμωμένοι» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.—«Ποιήματα» τοῦ Κρύματος.—Διά- φορα τῆς Ἑλληνοπούλας.—«Ὁ κόλεμος εἰς τὴν Ξενιτειάν» και «Καλὸς οἰωνὸς» τῆς Πα- παρούνας.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ Χανούμιστα» (ἀ- κατὰλληλον).—«Ζωὴ ἐπὶ βυθῶν» (ἀκατανόη- τον).—«Τὸ καθεστὸς» (μίμησις γαλλικοῦ χρο- νογραφίματος, ποῦ ἐδημοσιεύθη και εἰς ἑλλη- νικὴν ἐφημερίδα).—«Χωρικός και φεῖδι» (ἀ- τεχνῆ ἡ στιχογραφία).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Λαφροστεφῆς Κνανό- λευκος, α. (Β.Κ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλά- λάξουν: ἡ Φθινοπωρινὴ Δύσις (0) με Ρεῦ- μα τοῦ Βουαρόου, Κῦμα, Ἰδιώροπον Σαν- θούλαν.— ἡ Λαφροστεφῆς Κνανόλευκος (0) με Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Γλυκοχάραμα, Λά- φνης Στέφανον, Ἐξορίστον Βασιλιῶν, Στέ- φανον Ἐλαίας, Τσοῦτσαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Θαλὴν (μὰ και τὰ γράμματα ἐφθασαν νὰ σὰς ἀνοίγουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι; δὲν τὸ πιστεύω! εἶνε ὑπερβολή!) Πλυκεῖαν Ἀῖραν (ναί, θὰ πραγματοποιηθῶν, μὴ ἀμφισβῆλλῃς! εὐχαρι- στῶ πολύ διὰ τὴν προθυμίαν) Φθινοπωρινὴν Δύσιν (ἔχει καλῶς) Βασιλεῖον Μαρθ. (ἡ πρῶ- τὴ μόνον συλλαβὴ ἐκείτης λέξεως λαμβάνε- ται) Μαστροχαλαστὴν (τὰ καράδια μας θὰ ἤρχοντο και σὲ σὲ, ἀλλὰ τὸ νησί σας, βλέ- πετε, εἶνε ὑπὸ προστασίαν) Ἀτικὴν Δύσιν (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς καλὰς διαβίσεις) Κυδανιάνην (εὐχομαι νὰ δυναμώσῃς γρήγορα, ἂ, ἔκαμες ἄσχημα νὰ μὴ φανερώσῃς εἰς τοὺς γονεῖς σου τὰς πρώτας σου ἀδελφείδας) και δυστυχῶς πολλὰ παιδιὰ ἔχουν αὐτὸ τὸ κακὸ ἰδίωμα: φοβοῦνται τὰ γιαντρικά I) Νησιωτο- ποῦλαν (ἔστειλα εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὴν προθυμίαν) Ἀθανάσιον Διάκου, Κῦμα, κ.π.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31ην Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Ἀγούστου—Νοεμβρίου (Δι' ὅσους δεκταὶ μέχρι τῆς 9ης Δεκεμβρίου)

500. Δεξιόγραφος

Φθόγγος, μέλος τοῦ πρῶτου, Ἄν συνενωθῶν με γράμμα, Μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, Ὁ μὲς κάμου ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σαντομάλλη

501. Συλλαβόγραφος

Τὸ σῶματός σου μέλος, Μὲ γράμμ' ἂν συνενώσῃς, Θεὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων, Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοσηγητισσας

502. Μεταγραμματισμὸς

Πόλις τῆς Ἑλλάδος εἶμαι, Καὶ ἐπὶ Θεσσαλίᾳ κείμαι, Ἐνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς, Τότε, φίλε, μὴ τρομάξῃς, Ἐνα ζῶον θὰ πηδήσῃ, Καὶ τὴν Ἀσκήσιν θὰ λύσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ

503. Ἀναγραμματισμὸς

Εἶμαι εἰς ἐκ τῶν μνηῶν, Ἄν με ἀναγραμματίσῃς, Ὅρος, λῦτα, Ἑρακλῆος, Εἰμπορεῖς νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιθυνῆς Ἑλληνοπούλας.

504. Γωνία

- +***** = Ποταμὸς τ. Ρωσίας.
+***** = Μούσα
+** = Νῆσος τῆς Εὐρώπης.
+** = Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
+** = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
+** = Νῆσος τῆς Ἰταλίας.
+***** = Ποταμὸς τ. Ἑλλάδος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Μούσαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνακίας

505. Ἐπιγραφὴ

ΚΙ Ε Φ Λ Υ Ο
Ρ Ξ Σ Ρ Ξ Ν Ο Υ
Ρ Η Τ Ο Υ Χ Ω Ο
Ι Κ Σ Ο Ι Ι Ν Ρ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύ- τῆς (ἀρχαίον γνομικόν).

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλιῆς

506. Μεσοστιχίς

Τὸ πρῶτον ἀσφαλέστατα θὰ εὗρῃς εἰς τὰ [πλοῖα.

Τὸ ἄλλο Γεωγραφικὰ συνέγραψε βιβλία. Τὸ τρίτον ἀκαταίτητον εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Καὶ ποταμὸς τὸ τέταρτον εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἄν τὰ μέσατα γράμματα ὄλων αὐτῶν ἐνώσῃς, Ὁραῖον, ποιητικώτερον πηγὸν θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέας Ἑλλάδος

507. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 = Ζῖδον.
2 1 3 4 = Κύριον ὄνομα.
3 2 3 1 = Ἐπίγραμμα τύπου.
4 3 4 = Ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσκημάτου Τηλεγράφου

508. Φωνηεντόλιπον

δ-τ-***-πρττν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Λύρας

509. Γρίφος

U η η η η η
η ετ' η τί; η θ'
η η η η η η

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλβίδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀπέρους εὐχαριστίας, ἀγαπῆτῃ Κερκυ- ραϊκῇ Ἀῖρα, διὰ τὴν ἐνθερμον δεξιότητα. Γολκεία Ἀῖρα. (IΒ', 308)

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 428)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀθ. Ζ. Χανιώτης, Ἐδωγ. Γεωρ- γίου, Θεοδ. Παναγιωτάπουλος, Κ. Α. Ἀθανασιά- δης, Γεωφ. Λαδάκης, Ἀρετῆ Μορφαῖου, Κ. Μω- ραίτης, Ἀποκατάσταρα τῆς Ἀνατολῆς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Δ. Γρ. Κυριακόπουλος, ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρ. Νάξου. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοκόλου. ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Πετροπούτσος. ΤΡΑΓΙΛΙΑΣ (Νάξου): Νικ. Μ. Γαβαλλάς. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀργυρῶ I. Μιζελῆ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Θελής.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν ἐκθρόνισαν ὄρθην τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐδῶ. ε. εἰς τὴν κληρωτὶδα ἐκλήρωθη δὲ ἡ ἐν Ἀθήναις ΑΡΕΤΗ ΜΟΡΦΑΙΟΥ, ἡ ὅποια ἐν- γράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Οἱ ἀποστειλαντες ἀνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὐδὲ οἱ ἀποστειλαντες πεντά- λεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματικῶν ὀνομα- σιῶν 10 παρα ἰσοδυναμεί με 0 λεπτά, ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματικῶν 20 παρα).

ΤΟ 35ον ΕΤΟΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1912 ἡ «Διά- πλασις τῶν Παιδῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ 35ον αὐτῆς ἔτος.—Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὀποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑ- Ν-Ω-ΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των ἐν- κείρας, και εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης οὐσσορευσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφομένοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἐξαμηνίαν, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡ. ΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩ-ΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κλη- ρωθισόμενος, εἰς μόνον, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1913 θὰ γίνων ΑΛΛΑΙ ΓΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποιικίλων ἀξίας 1600 ἐν ἑκὼν δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὀποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 47ον φύλλον, σελ. 411, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρους προπληρωσάντες τὴν συν- δρομὴν των διὰ τὸ 1912. Τὰ Δῶρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώ- σεως ἐ. ε. ἡ ὅποια ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48ον φύλλον.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ, ὅτι εἰς τοὺς ἐγγρα- φομένους τῆς ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου, οἱ Τόμοι των ἐτῶν 1899—1905, τιμῶμενοι δρ. 7 ἑκάστος, και οἱ των ἐτῶν 1906—1912, τιμῶμενοι δρ. 8, παρέχονται ἐξαιρετικῶς ἀντὶ δρ. τεσσάρων (4) ἑκάστος. Τὸ προ- νόμιον τοῦτο λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικῶς, Ἐξωτερικῶς, Ἐτήσια, Ἐξαμηνιος, Τριμηνιος, Ἐπιγραφὴ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος Ἐν Ἀθήναις, 10 Νοεμβρίου 1912 Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 50

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ' (Συνέχεια)

Ἀμέσως τοῖς ἔκαμιν ἐντόπωσιν ἢ Ὀλυμπιανῶν ὄψιν τοῦ νεαροῦ ταξιειδῶ. Τὸ βλέμμα του, τὸ τῶσον ζωηρὸν, δὲν ἔλαμπε τὸ ὕφος του, τὸ συνήθως τῶσον εὐθυμον, ἦτο τώρα μελαγχολικόν. Καὶ τὰ βλέφαρά του ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμμα.

Ἡ κυρία Ζολλιέ τοῦ ἔσφιξε τὰ δύο χέρια και τὸν ἤρώτησε τρυφερῶς: —Τί ἔχεις, ἀγαπητὸ μου παιδί; Μήπως φέρεῖς κακὰς εἰδήσεις; Δὲν ἠμώρησε νάποκριθῇ. Ἐσιρήξεν τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ ὤμου τῆς ἀγοῆς γυναικὸς και ἀνεβίθη εἰς δάκρυα. Ἐπειτα, σιγά-σιγά ἐψιθύρισε: —Ἐσχότωσαν τὸν δυστυχημένον μου πατέρα... τὸν ἐδολοφόρησαν!..

Τί ἔχεις, ἀγαπητὸ μου παιδί;» (Σελ. 429, στ. α')

— Ἄ! πῶς εἶνε δυνατόν!.. ἀνέγρα- ξαν ὄλοι με μίαν φωνήν. Καὶ ὁ κ. Ζολλιέ ἐξηκολούθησε: — Πῶς τὸ ἔμαθες; — Ἀφίστε με νὰ συνέλθω μιά στιγμῆ, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Εἶμαι ἀνω-κάτω... Φάγετε με τὴν ἡσυ- χία σας' ἐν τῷ με- ταξὺ ὀκποσερῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου... Αὐτὴ τὴν τραγωδίαν ὁλ σὰς τὴν διηγηθῶ τὸ βράδυ.

Εἶχε τῶροντι ἀνά- γνην νὰ συνέλθῃ ἀ- πὸ τὰς τόσας ἀλλε- παλλήλους συγκι- νήσεις. Ὁ ἰατρὸς Βωτε- ρέλ τοῦ εἶχε δώσῃ ἀσπρόρρουχα και τὸν εἶχε τοποθετήσῃ εἰς ἕνα βαχόνι. Ὁ Πέτρος ἤλλαξε τραῖνον εἰς τὸ Ροζάριον και ἐπὶ τέλους ἐφθασε, συντετριμένος και τὴν ψυχὴν και τὸ σῶμα.

Ἐλουόθη, ἐνεδύθη εὐπρεπῶς και, ἐμφυχοῦμενος ἀπὸ τὴν στοργὴν ποῦ τὸν περιέβαλλε τῶρον, ἐπῆγε νὰ συναντήσῃ τὴν εἰκογένειαν εἰς τὴν μεγάλην ἀνθοστῆλαιστον αὐλήν, διότι ἡ φοβερὰ ζέση ἐδιώχνη τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ σπιτία.

Χωρὶς νὰ λησμονήσῃ καμμίαν λεπτομέρειαν, διηγῆθη ὄλα ὅσα τῷ συνέβησαν ἀπὸ γῆρας. Ἐφαίνετο ἀπίστευτον τῶροντι πῶς τῷ συνέβη- σαν τόσα πολλὰ και τρομερὰ, εἰς τῶσον ὀλίγον καιρόν. Ἦτο μιά ἄ- λυσαις δραματικῶν σκηνῶν, αἱ ὀ- παῖα: ἔκαμιναν τὰς καρδίας των φί- λων του νὰ πάλλων ἀπὸ συγκι- νῆσιν.

— Τῶρον, εἶπεν εἰς τὸ τέλος, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Γαλλίαν, διὰ νὰ παραγγώρῃσω τὴν μητέρα μου και τὴν ἀδελφὴν μου... — Μὴ βιάζεσαι τόσον, ἀγαπητὸ μου Πέτρο, συνεδούλευσεν ὁ κ. Ζολλιέ ὁ κα- συνέλθω μιά στιγμῆ, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Εἶμαι ἀνω-κάτω... Φάγετε με τὴν ἡσυ- χία σας' ἐν τῷ με- ταξὺ ὀκποσερῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου... Αὐτὴ τὴν τραγωδίαν ὁλ σὰς τὴν διηγηθῶ τὸ βράδυ.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδωμάδου ἐρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

«Πέτρο! Πέτρο!.. παιδί μου!..» (Σελ. 430, στ. 6')

κούργος ἐκείνος εἰμπορεῖ νὰ σ' ἐγέλασεν ἀπὸ ὑπερβολικὴν μοχθηρίαν, ἢ νὰ ἐπλή- γωσεν ἀπλῶς τὸν πατέρα σου και νὰ ἐνό- μωσεν ὅτι τὸν ἐσκότωσε. Πρέπει νὰ ἐξε- τάσωμεν ἀκόμη. Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω εἶται χωρὶς δύναμιν και χωρὶς ἐλπίδα. Μὰς ἐπιβάλλεται μιά ἐρευνα' θὰ ὑπάγω- μεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν και θὰ πληρο- φορηθῶμεν δι' ὄλας τὰς δολοφονίας ὅσαι ἔγειναν ἐπάνω-κάτω τὸν καιρὸν ποῦ ἦτον ἐδῶ ὁ πατέρας σου.

— Ὑπάρχει μάλιστα τρόπος νὰ μά- θωμεν και τὴν ἀκριβῆ- χρονολογίαν τοῦ ἐγκλήματος, παρετήρησεν ἡ κυρία Ζολ- λιέ. Κουτάξατε πότε' ἀπέσυρε τὰ χρή- ματά του ἀπὸ τὴν Τράπεζαν. Πρέπει νὰ ἐλθιστεῖθι ἀμέσως. — Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἐξε- τάζων τὸ βιβλίον τῆς Τραπεζῆς. — Μὲ αὐτὸ θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἀ- στυνομίαν, αὐρίον κατὰ τὰς δύο. — Καὶ τὸ πρῶτ' ὅλα πεταχτῶ νὰ ἰδῶ πῶς εἶνε ὁ πλοίαρχος.

— Σύμφωνα, 'Εν τῷ μεταξύ θά κάμω τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ θά δώσω ὁδηγίαν διὰ τὴν ἡμέραν. Τώρα ἄς πᾶμε στὰ κρεβάτια μας. Θά εἶσαι κατακουρασμένος.

— "ὦ, ναί, ναί, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔχω πᾶσι θόρυος γιὰ τίποτε. Πῶς ἤθελα νὰ πέθαινα κ' ἐγώ!..

'Απεχαιρέτησε τοὺς φίλους του καὶ ἐκτεμήθη βροχῶς ἕως τὸ πρωί.

Παῖδί μου!..

Διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην του, ὁ Πέτρος εἶχε ἀνάγκην νὰ σχοληθῇ μ' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἠγάπα. Ἐτραβῆσαι πὺρ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ὅπου εὗρε τὸν λαμπρὸν πλοίαρχον Μπερτράν εἰς

«Ἐδῶ εἶνε; παρακαλοῦμε, τοῦ κυρίου Ριονσαί;»

πλήρη ἀνάρρωσιν. Ἦτο εἰς τὸν κῆπον καὶ ἔπινε μίαν θαυμασίαν σοκαλάταν μὲ ὀρεκτικώτατα τσουρέκια.

Ἐσφίξαν μὲ διάχυσιν τὰ χέρια των καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν. Ὁ Πέτρος ἔπρεπε νὰ διηγήθῃ καὶ εἰς τὸν φίλον του Μπερτράν τὴν καταπληκτικὴν του ἱστορίαν. Ἀλλ' ἐνθ' ἀκριβῶς τοῦ ἔλεγε ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ πατέρας του, ὁ λατρευτὸς του πατέρα, τὸν ὁποῖον μὲ τόσοις κόπους καὶ κινδύνους ἤλθε νὰ εὕρῃ, δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὴν ζωὴν, — μίαν πνιγμένη κραυγὴ τοὺς ἔκαμε καὶ τοὺς δύο νὰ στραφοῦν.

— Πέτρο! Πέτρο!.. παιδί μου!.. ἐπιδύλιζεν ἕνας ἄνθρωπος ὡχρῶς, πελιδνός, μὲ ἀπεριποίητον γενειάδα, ἰσχνός ὡς φάντασμα, παραπαίων καὶ εἰς κάθε του βῆμα στριβόμενος εἰς τὸν ὦμον ἑνὸς νοσοκόμου. Κατ'ὠρθῶσεν ὁμως νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ σταθῇ ἀποτόμως πρὸ τοῦ ὀμίλου, τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν ὁ ἰατρός τοῦ Νοσοκομείου, ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Πέτρος.

Ὁ νέος ἀνεπήδησε. Φρικίαις διέ-

δραμε τὸ σῶμά του ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Κ' ἐκύττοξε τὸν δραυτρίχον ἐκείνον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε καὶ τοῦ ὁποῖου ἀκόμη καὶ ἡ φωνὴ ἀντηχοῦσεν εἰς ἀγνωστον τόνον...

Δὲν ἐτόλμουσε νὰ κινηθῇ, νομίζων ὅτι ἐγένετο παίγιον ἐπιβάτου. Ἦτο πράγματι ὁ πατέρας του ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος; ἢ κανένας τρολλός, θύμα ψευδαποθήσεως;.. Μήπως γὰρ δὲν τῷ εἶχαν ἐρκεισθῇ, ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀπέθνε δολοφονηθεῖς;

— Πέτρο μου, ἐπιθύριζεν ὁ ἀγνωστος, μὲ τὴν βρογχὴν καὶ ὑπόκωφον ἐκείνην φωνὴν τῶν πολὺ ἐξητλημένων ἀσθενῶν, ποῦ νομίζεις ὅτι βγαίνει ἀπὸ σπῆλαιον. Πέτρο μου, δὲν μὲ γνωρίζεις;.. Εἶμαι ὁ πατέρας σου... ὁ μαρκήσιος Ριονσαί!..

— Εἶνε δυνατὸν! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ὠρμησεν ὡς νὰ ἠλεκτρίσθη ἀπὸ μίαν τρολλὴν γαράν κ' ἐρρίθη πρὸς τὸν ἀγνωστον μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνικτάς.

— Πατέρα μου! πατέρα μου! ἐφώναξε νὰ τολμήσω νὰ σὲ πιστεῦσω ζωντανόν, ἀρεῖ ὁ Σάρδης ὁ ἴδιος, ὁ ἀπαίσιος Σάρδης, μεῦ εἶπεν ὅτι σὲς ἐμαχαίρωσε;

— Ναί, εἶνε ἀλήθεια, μ' ἐμαχαίρωσεν, ἀρεῖ μὲ ἀπεκοίμησε μὲ χλωροφόρμιον ὦ, τί ἀνανδρεία! τί ἀτιμία!

Μεθυμένος ἀπὸ γλυκὴ συναισθημα, ἐξάλλος ἀπὸ εὐτυχίαν, ὁ Πέτρος τὸν ἐκύτταξε τρυφερῶς, προσπαθὼν νὰ ἐπανεῦρῃ τ' ἀγαπημέα του χαρακτηριστικὰ εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τόσον εἶχε ἀλλοιωθῆ ὁ πόνος.

Ἐπῆρξεν καθίσματα, ἐκάθισαν ἐκεῖ ἔξω καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διηγήθη ἀν ἀμοιβαίως τὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα γνωρίζουν ἡδὴ οἱ ἀναγνώσταί μας.

Ὁ Πέτρος, μεταμορφωμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον ἐκεῖνο, ὅπου εἶχεν εἰσελθῆ σχεδὸν ἐν ἀπογνώσει. Ἀμέσιως ἀνήρτησε νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸν πατέρα του, γνωστὸν ἐκεῖ μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα «κύριος Ρενέ», εἰς καλὸν δωμάτιον, παραπλεύρως ἐκείνου τὸ ὁποῖον κατεῖχεν ὁ πλοίαρχος, καὶ νὰ τὸν περιποιηθῶν, μέχρι τῆς ἡμέρας ποῦ θά ἠμποροῦσε νὰ ἐξέλθῃ, ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς του θέσεως καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα πλέον τοῦ μαρκησίου Ριονσαί.

Ἐφυγε ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπαύριον.

Ἀπερίγραπτος ἦ: ὁ ἀγαλλίασις ποῦ ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν του, ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι μετ' ὀλίγον, ὀλικληρὸς ἢ οἰκογένεια θά εὕρισκετο πάλιν συνηνωμένη καὶ εὐτυχῆς ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν μεγάλων πύργων τῆς Ροχέττης.

Καὶ ἀρεῖ διηγήθη τὰ συμβάντα εἰς τοὺς φίλους του Ζολιέ, ἔστειλεν ἄνθρωπον νὰ φέρῃ τὰς καλὰς εἰδήσεις, μαζί μὲ μερικὰ ἐνθύμια προσευῆς ἐκλεχθέντα, εἰς τὸν Ἀντώνη τὸν πουλπέρον, σκεπτόμενος ὅτι οἱ φίλοι του τῆς πάμπας θά ἐχαιροῦντο πολὺ μανθάνοντες τὴν εὐτυχίαν του καὶ βλέποντες, ὅτι ὁ κωμῶς Παρισινός δὲν τοὺς εἶχε λησμονήσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ' ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΗΝΩΜΕΝΟΙ

Εἰς τὸν πύργον τῆς Ροχέττης

Κατόπιν εὐτυχῶς ταξιδίου, πατὴρ καὶ υἱὸς εὗρήθησαν εἰς τὸ Βορδῶ, ὅπου ὁ Πέτρος εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ καθήκον ἰερόν. Ἐπῆγε καὶ παρέδωκεν ἰσοχειρῶς εἰς τὴν χέρην καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ πλοίαρχου Δελαρῶ τὰ ὀλίγα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχε φυλάξῃ ὡς ἐνθύμια τοῦ ἐξοχου ἐκείνου καὶ μετρίφρονος ἥρωος.

Μετ' ὀλίγον ἐξέβασαν εἰς τὴν Ροχέττην, ὅπου κατεξέπλάνησαν μὲ τὰ θαύματα ποῦ εἶχε κάμῃ ἡ θαρραλέα καὶ φιλόπονος Καμίλλη, μὲ τὴν πλήρη ἀνάρρωσιν καὶ μετκμῶσιν τῆς μαρκησίας, καθὼς καὶ μὲ τὴν εὐμερίαν τοῦ μικροῦ κτήματος, τὸ ὁποῖον ἔδιδε τώρα πολὺ καλὸν εἰσόδημα.

Ἐμαθον τότε τὴν αἰτίαν τῆς μακρῆς ἐκείνης σιωπῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τόσον εἶχον ὑποψίῃ καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι.

Αἱ ἀνακρίσεις εἶχον τελειώσῃ καὶ ἡ δίκη τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομῆος καὶ τῆς οἰκογενείας Μπεσὺ εἶχε γίνῃ. Κατὰ τὸν γαλλικὸν νόμον, οἱ Μπεσὺ κατεδικάσθησαν εἰς ἐξορίαν διημερῆ, ὁ δὲ ἀπίστος διανομῆς εἰς πενταετη φυλάκισιν καὶ εἰς δεκαετη ἐξορίαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Δ'. Μέριας, Χάρε, Πρὸς τὴν Ἀσίαν! Τῆ σμίλη πάρε, Ἄθανασίαν, Καὶ στήσε μνήμα Τέτοιο ὕψηλό: Πύρινο κῦμα Καὶ στήν κορφή του Τῆ θεῖα μορφή του Φλόγινοστησε, Σάν κέρανὸ... Βότση, Ἡρώα, εἶσαι Ντυμένος φῶς, Φῶς καὶ καμάρι Τῆς Σαλονίκης, Παιδί τῆς Νίκης Καὶ τοῦ Κανάρη Σ' εἶσαι ἀδελφός!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ δημοσιεύονται εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα Ἑυρωπαίων, οἱ ὁποῖοι συχαίρουσι τοὺς ἐδῶ φίλους τῶν, καὶ δι' αὐτῶν ὄλον τὸ ἔθνος, διὰ τὰ νίκας τοῦ ἐστρατιωτικοῦ σφρατοῦ. Οἱ Ἑυρωπαῖοι αὐτοὶ εἶνε Φιλέλληνας. Ἀπὸ ἐκείνου ποῦ ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰγαπήσῃ τὴν Ἑλλάδα, εἶτε ὡς σοφοὶ ἀρχαιολόγοι καὶ ἐλληνοῖσι, εἶτε ὡς περιηγηταί, ζήσαντες ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν ὠρίαν ἡμᾶς χώραν. Ἀλλὰ, θά ἤπτε, καὶ πόσος δὲν εἶνε τῶρ Φιλέλληνας; ὦ, αὐτὸ ἐννοεῖται! Τίποτε δὲν κάμνει τόσους φίλους ὅσους ἡ ἐπιτυχία, ἡ νίκη, ἡ εὐτυχία. Τί λέγει καὶ τὸ ρητόν; «Τῶ μὲν εὐτυχεῦντι πάντες οἱ ἄνθρωποι φίλοι...»

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι καὶ ὁ φιλελληνισμὸς αὐτὸς, ποῦ ἄνοψε τώρα εἰς ὅλην τὴν Ἑυρώπην, κατακτῆσας καὶ ἀνθρώπους ποῦ πρὶν δὲν ἀγαποῦσαν ἴσως καὶ δὲν ἐσυλλογίζοντο τὴν Ἑλλάδα, αὐξάνει τὴν εὐτυχίαν μας, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ θριάμβου μας, λαμπρύνει τὰ νικητήριά μας, εἰμπορεῖ νὰ καταταχθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς καρπούς, εἰς τὰ λάφυρα τοῦ νικηφόρου μας πολέμου. Καὶ ἰδοῦ, διὰ νὰ χαρῆτε, νὰ υπερηφανευθῆτε καὶ σεις, ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ ὠραία κ' ἐνθουσιώδη ποῦ μᾶς γράφουσι οἱ Ἑυρωπαῖοι Φιλέλληνας: Ἐνας προλέγει: «Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Σταυρὸς θάνατικαστῆσῃ τὴν ἡμισέληνον εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία, μετὰ τέσσαρας καὶ ἡμίον αἰῶνας, θάνακατακτῆσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, συνδέουσα καὶ πάλιν τὰς ἱστορικὰς παροδόσεις.»

Ἄλλος γράφει: «Ἐπιτρέψατε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ κραυγᾶσω Ζήτω ἡ Ἑλλάς, τὴν ἡμέραν ταύτην καθ' ἣν ὁ ἐλληνικὸς στρατὸς ἀνέκτησε τὴν Θεσσαλονικίην. Ὅλη ἡ Ἰταλία μένει ἐκθαμβὸς διὰ τὴν λαμπρὴν νίκην τοῦ Σταυροῦ καὶ εὐχεται εἰς τὸ ἀδελφόν ἔθνος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπολαμβάνον ἀκόμη φωτεινότερας ἐπιτυχίας ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ πολιτισμοῦ.»

Ἄλλος λέγει: «Δὲν δύναται νάντιστῶ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σᾶς ἀνακύνωσω ὄλον μου τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ συχαρητήριά μου διὰ τὴν Ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν δημιουργοῦν τὰ τέκνα σας κατὰ τὴν ἀξιωματικὸν ταύ-

τὴν περιόδον τῆς ἐθνικῆς σας ζωῆς». Ἄλλος εὐχεται: «Εἶθε νὰ ἐκπληρωθῶν ὄλαι αἱ ἐλπίδες καὶ εὐχαι ὅσας πᾶς Ἑλλήν πατριώτης συνδέει πρὸς τὴν χθιστὴν νίκην, καὶ εἶθε ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς νάνανπτῶσῃ ὁσημέραι λαμπρότερον τὰς ἀπὸ τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως ἐξεγεθείσας νέας δυνάμεις. Ζήτω ἡ Ἑλλάς!»

Καὶ ἄλλος: «Ἐλπίζω καὶ εὐχομαι, ὅπως ἐκ τοῦ κραταιοῦ τούτου ἀγῶνος προέλθῃ Ἑλλὰς ἰσχυρὰ καὶ μεγάλη, συνενόουσα πάντας τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ καὶ ταῖς Νήσοις Ἑλληνας.»

Καὶ ἄς τελειώσωμεν τὸ ἀπάνθισμα μὲ τὰς θαυμασίας αὐτὰς γραμμάς ἑνὸς σοφοῦ Γάλλου βυζαντινολόγου: «Ἡ Ἑλλὰς εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὑπερῶφανος. Ἡ πατρις σας μᾶς ἔδωσε κατ' αὐτὰς μέγα παράδειγμα ἠθικῆς ὑπεροχῆς. Μακάριον τὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖον συναισθάνεται, ὅτι εὕρισκεται εἰς τὴν ὠριότεραν στιγμὴν, εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον τῆς ἐθνικῆς του ζωῆς! Μακάριοι οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἶδον τὸ 1912! Ἀγαπήσατε αὐτὸ ποῦ ποτὲ δὲν θά ἰδῆ κανεὶς δύο φορές!..»

ὦ, πῶς τὸ ἀγαπῶμεν!.. Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Ἰδε φυλλάδιον 34ον, σελ. 299)

Εἶμαι κατευχारीστημένη. Ποτὲ δὲν μᾶς ἐπέτυχε τόσον Μικρὸς Ποιητικὸς Διαγωνισμὸς. Νομίζω δὲ ὅτι καὶ «Μεγάλος» ἂν ἦτο, — δηλαδὴ διὰ πλείον πλείον ἠλικιωμένους καὶ πλέον ἐμπείρους ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ἔλαβον μέρος, — δύσκόλως θά ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ καλλίτερον ἀποτελέσματα. Κάθε φιλοφιλὸν περιόδικον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θά ἦτο εὐχαριστήμενον, ἂν ἠμποροῦσε νὰ παρουσιάσῃ, ὡς προῖόντα ἑνὸς Διαγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ πάσης ἡλικίας, στίχους ὡς αὐτοὺς ποῦ βραβεύωσῃ σήμερον. Τὸ ὁποῖον σημαίνει. ἔτι οἱ νεαροὶ μας ποιητὰ εἰμποροῦν νὰ καυχῶνται. Ἀπὸ τὸν κύκλον των θά δοῦν πολὺ γρήγορα ἐκεῖνοι ποῦ θά παίρουν καὶ βραβεῖα ἀνώτερα..

Βέβαια, ὄλαι τὰ «Δένδρα» ποῦ μοῦ ἐστάλησαν δὲν ἦσαν τόσον ὠραία καὶ δρασερά... Ἀπὸ ὀδόντα, μολὶς ἐξεχώρισα τὰ εἴκοσι δύο ποῦ ἀναφέρονται εἰς τ' Ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ εἴκοσι καλὰ ποιήματα δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα! Καὶ μάλιστα ὅταν μεταξὺ αὐτῶν πέντ' ἔξη εἶνε τέσον καλὰ, ὅσον ἐκεῖνα ποῦ θά ἰδῆτε μεθαύριον. Διότι σκοπεῦ νὰ τὰ δημοσιεύσω ὄλαι καὶ νὰποτελέσω μὲ αὐτὰ μίαν Σελίδα Συνεργασίας. Ἀεῖζουσι τὸν κόπον πραγματικῶς.

Εὐμορφα εἰς τὰς ἰδέας καὶ εἰς τὸ σχέδιον, ἀλλὰ μ' ἐλαττωματικὴν, ἀνώμαλὸν στιχοῦργίαν, εἶνε τὰ ποιήματα τοῦ Ὑδραϊτοῦ Χάνου, τοῦ Ρόδου Μοσχοβόλημα, τῆς Σιβύλλης, τοῦ Ἀδωνάτου καὶ τοῦ

Περσεῦς. Αὐτὰ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ παίρουν ἄλλο ἀπὸ Εὐφημὸν Μνεϊάν. Μὲ ἄρκετὰ καλὴν στιχοῦργίαν — ἐκτός μερικῶν χασμωιδῶν, — καὶ ἐν γένει μὲ ἐπιτυχή μορφήν, εἶνε τὰ ποιήματα τοῦ Ἑλληνοῦ Ἰδεώδου, τῆς Μπαροτοκαπινομένης Γαλωθλευκῆς, τοῦ Ἀδωνάτου Διάκου, τῆς Σημῆας τοῦ Ἀβέρωφ, τοῦ Πατριῶ Ἐνδοξοῦ, τοῦ Ἐνδοξοῦ Μεσολλογγίου, τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας καὶ τοῦ Ὀνειροῦ τῆς Πραγματικότητος. Ἄλλ' εἶνε μᾶλλον κοινὰ, χωρὶς πρωτοτυπίαν, χωρὶς καμμίαν ἰδιαιτέραν χάριν. Δι' αὐτὸ δὲν παίρουν παρὰ Α' ἢ Β' Ἐπαινον. Αὐτὸ τὸ «κάτι», τὸ «ἰδιαιτέρον» ποῦ ζητῶ, τὸ εὕρισκω εἰς τὸ ποίημα τοῦ Κύματος (ἂν καὶ φαίνεται κάπως βίσιτικόν), εἰς ἕνα σονέττο τῆς Ἀνῆς Κέλιμα (τὸ τέλος ὅμως δὲν εἶνε ὑπερβολικόν;) καὶ εἰς τὸ πολὺ ἐντονον καὶ εὐλωττον, ἀλλὰ κάπως ἀσύμμετρον ποίημα τοῦ Ν. Ν. Προσοπόπουλου. Αὐτὰ τὰ τρία παίρουν τὸν Α' Ἐπαινον καί... δίδουν τὰ χέρια μὲ τὰ βραβευμένα.

Ἀπὸ τὰ βραβευμένα πάλιν, τὸ ποίημα τῆς Κρητικοπούλας, μὲ τὸ ἰδιόρρυθμὸν ἀλλὰ κανονικὸν εἰς τὰς ἐναλλαγὰς του μέτρον, καὶ μὲ τὴν ὠραίαν του γλώσσαν, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει τὸ βραθυτέρον καὶ εἰλικρινέστερον αἶσθημα. Εἶνε τὸ περισσότερο ἐμπνευσμένον, ἐπομένως τὸ περισσότερο ποίημα καὶ δι' αὐτὸ ἀδιστάκτως τοῦ δίδω τὸ Α' βραβεῖον. Ἀλλὰ καλλίτερα «τεχνουργημένον» εἶνε τὸ ποίημα τοῦ Τέλλου Ἄγρα. Ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ μακροῦ περιπάτου μὲ τὸ ἀμάξι, πρὸ τοῦ ὁποῦ ἐμφανίζονται διαδοχικῶς λογίων-λογίων δένδρα ἀπὸ τὴν λεύκαν ὡς τὸ κυπαρίσσι, τὸ κάμνει νὰ ἔχη τὴν εὐτυχετέραν φόρμην. Ὁραιότατον ἐπίσης τὸ ποίημα τῆς Συριανῆς Ἀβρα. Ἐνα-δύο του μάλιστα τετραστίχα εἶνε ἔξοχα. Ἀπαισιόδοξον καὶ θλιβερόν τὸ ποίημα τῆς Ἀύρας τοῦ Φεραίου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ εἶνε εὐμορφα καὶ μαστορικῶς στιχοῦργημένον. Ἐν ἀπὸ τὰ εἰλικρινέστερα καὶ τὸ ποίημα τοῦ Χιαβάθα ἂν δὲν εἶχε μερικὸς στίχους, ὄχι τόσον ἐπιτυχεῖς, θά ἤρχετο πρῶτον. Ὅσον διὰ τὸ ποίημα τοῦ Ἀχὴ Κέλιμα, ἔχει ἀφέλειαν καὶ χάριν, καὶ ἀπὸ τὰ ὀλίγα καθ' αὐτὸ παιδικὰ ποῦ ἐστάλησαν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν μας, εἶνε ὠριμώτερος τὸ καλλίτερον. Καὶ τώρα ἄς συγκεφαλαιώσωμεν:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κρητικοπούλα, [15Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τέλλος Ἄγρα, [13Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀύρα τοῦ Φεραίου, [11Ε]. — Χιαβάθας, [11Ε]. — Ἀχὴς Κέλιμα, [10Ε]. Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον): Αἶνα Κέλιμα. — Κύμα. — Ν. Προσοπόπουλος. Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [6Ε] εἰς ἕκαστον): Ἀδωνάτος Διάκος. — Σημῆα τοῦ Ἀβέρωφ. — Μπαροτοκαπινομένη Γαλωθλευκῆ. Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἕκαστον): Ἑλληνοῦ Ἰδεώδου. — Πατριῶ Ἐνδοξοῦ. — Ἐνδοξὸς Μεσολλογγίου. — Ὑψηλὴ Ἰδέα. — Ὀνειροῦ τῆς Πραγματικότητος. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον): Περσεῦς. — Ἀδωνάτος. — Σιβύλλα. — Ρόδου Μοσχοβόλημα. — Ὑδραϊτικὸς Χάνος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Δέν θαυμάζετε, έξηκολούθησε τὸ δισάκι μου καὶ τὰ παπούτσι μου; Θερρεῖτε πῶς τέκανα ποραγγεῖλια!

Τότε ξαναγύρισε στὸ παλάτι βιαστικά, γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸ Βασιληῆ νὰ διατάξῃ τὸν παπᾶ τοῦ παλατιοῦ νὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐχήν του, πρὶν ἀρξίσῃ τὸ ταξίδι της. Ὁ παπᾶς καὶ γραμματικὸς τοῦ Βασιληῆ ἦτον ὁ κύριος Μπεμπέκος, τὸ Κριόρι. Ὁ Μπεμπέκος δὲν εἶχε καμμιὰ ἐρεξὶ νὰ δώσῃ στὴ Μαριόλα τὴν εὐχήν του, ἀλλ' ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ κάνει, ἐπειδὴ τὸ διέταξε ὁ Βασιληῆς.

Ἡ Μαριόλα τότε ἔχυσε πάλι μερικὰ δάκρυα ὥστε νὰ κάνει τὸ Βασιληῆ νὰ πιστέψῃ καλύτερα πῶς μετάνοιωσε ἢ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, πῶς ἦταν θυμωμένη καὶ λυπημένη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της ἐπειδὴ δὲν ἠμπούσε νὰ μεταχειρισθῇ ὄλους τοὺς ἐχθρούς της, ὅπως τὸν Ἀρπάχτρα, τὴν Ἀρπάχτραϊνα καὶ τὴν Μουγγρη.

Ὁ Βασιληῆς ἦτον ἐκεῖ ὅταν ἔφυγε καὶ πολλὰ ζῶα, ὅσα εὐρίσκοντο τότε στὸ παλάτι, τὸν συνώδευσαν ἕως τὸ τέλος τοῦ δρόμου. Τοὺς ἐφάνηκε πῶς

εἶχε τόσο καλὰ αἰσθήματα, ὥστε ἔλυθησαν πολὺ πρὸ ἀναγκάζοντο ν' ἀποχωρισθοῦν ἀπ' αὐτὴν τὴν τόσο καλὴ καὶ ἐνόρετη ἀλεπού. Περαικέλευσε τὸ Μπεμπέκο, τὸ κριόρι, καὶ τὸν Τρεμούλα τὸ λαγὼ νὰ πάνε μαζί της ἕως τὸν πύργο της καὶ νὰ κοιμηθοῦν ἐκεῖ, ἐπειδὴ εἶχε νὰ στείλῃ, στὸ Βασιλεῖο ἕνα σπουδαῖο γράμμα.

— Δέν μπορῶ νὰ μείνω, λέει ὁ Μπεμπέκος, ὅταν ἔφθασαν στὸν πύργο. Ἐγὼ θὰ μείνω ἕξω νὰ βρῶ τίποτε χόρτα νὰ βοσκῆσω δὺο νὰ εἰσιμάσῃ τὸ γράμμα. Κάνε γρήγορα σὲ παρακαλῶ γιατί βιάζομαι νὰ γυρίσω.

Ἡ Μαριόλα ἐπῆρε τὸν Τρεμούλα μαζί της καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο μόνη της ἐφοδιασμένη μὲ τὸ δισάκι της.

— Νὰ τὸ γράμμα εἶπε. Τὸ ἔβαλα μέσα στὸ δισάκι, τὸ ἔκλεισα καὶ τὸ ἐσφράγισα γιατί εἶνε πολὺ σπουδαῖο γράμμα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ναυρωθῆς νὰ τὸ πᾶς, χωρὶς νὰ περᾶξῃς ἢ φραγίδε. Νὰ δώσῃς τὸ δισάκι στὸ Βασιλεῖο καὶ αὐτὸς θὰ βγάλῃ τὴ σφραγίδα μόνος του.

Ὁ Μπεμπέκος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἀκολουθῆσιν τῆς ὁδηγίσε αὐτὴς καὶ εἶπε:

— Πῆς στὸν Τρεμούλα νὰ κάνει γρήγορα. Ὁ Τρεμούλας δὲ θὰ γυρίσῃ πίσω ἀπόψε. Ἐχει πάει μὲ τὸν ἄνδρα μου περὶ πατο πού εἶνε πολὺ ἀγαπημένοι μαζί. Θὰ τὸν δῆς αὐριο στὴν αὐλή.

Ἡ Μαριόλα ἐγύρισε καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ Μπεμπέκος ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ὅταν ὁ Μπεμπέκος παρουσιάσθηκε ἔμπροσς τοῦ Βασιληῆ, τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Βασιληῆς τοῦ εἶπε γιὰ τὸ παιγνίδι πού τοῦ παῖξε ἡ Μαριόλα γιὰ τὸ θησαυρὸ καὶ τὴν ντροπὴ πού αἰσθάνθηκε νὰ τὸν γελᾶσῃ ἢ Ἀλεπού τόσο εὐκόλα, καὶ δὲν μπόρουσε νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴ φούρκα του πού τὴν εἶχε γλυτώσῃ χωρὶς κανένα λόγο ἀπὸ τὴν κρεμάλα. Ἐβγάλε τὴν σφραγίδα πού ἦτον στὸ δισάκι, ἔχασε

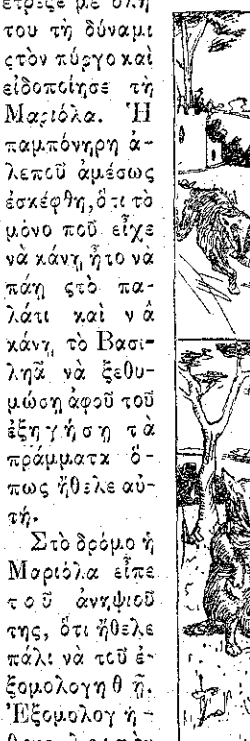
μέσα τὸ βασιλικὸ νύχι καὶ ἔβγαλε ἀντί γιὰ γράμμα, τὸ κεφάλι τοῦ κακομοίρη τοῦ Τρεμούλα!

— Τὴν κακούρα! ἐμούγγρισαν ὅλα μαζί τὰ ζῶα. Τὸν ἐδόλοφόνησε καὶ τοῦ κοψε τὸ κεφάλι! Νὰ τιμωρήθῃ! Νὰ τιμωρηθῇ!

Ὁ Βασιληῆς ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸ συμβουλιό του, ἔστειλε κίεφῶναξάν τὴν Μουγγρη καὶ τὸν Ἀρπάχτρα, τοὺς ἐζήτησε συγγνώμην ἐπειδὴ τοὺς ἐἐνακομεταχειρίστηκε μὲ βάρβαρο τρόπο καὶ τοὺς εἶπε νὰ φυλάξουν τὸ Μπεμπέκο ἐωσότου γίνῃ ἀνάκρισις καὶ γι' αὐτὸ τὸ νέο ἐγγλεῖμα. Τὴ Μαριόλα καὶ τὴν εἰκογενεῖάν της τοὺς ἐκήρυξαν κακούργους καὶ ἀπεφάσισαν νὰ πολιορκήσουν ἀ-

μέσως τὸν πύργο της. Ὁ Σκορφάλης ὁμοῦς εὐρήκα τρόπον νὰ τὸ σκάσῃ, χωρὶς νὰ τὸν δῆ κανεὶς, καὶ ἔτριξε μὲ δὴ του τὴ δύναμι ἐστὸν πύργο καὶ εἰδοποίησε τὴ Μαριόλα. Ἡ παμπόνηρη Ἀλεπού ἀμέσως ἐσκέφη, ὅτι τὸ μόνον πού εἶχε νὰ κάνει ἦτο νὰ πάη εἰς τὸ παλάτι καὶ νὰ κάνει τὸ Βασιληῆ νὰ ξεθυμώσῃ ἀφού τοῦ ἐξηγήσῃ τὰ πράγματα ὅπως ἤθελε αὐτή.

Στὸ δρόμῳ ἡ Μαριόλα εἶπε τὸ ὄν ἀνηψιοῦ της, ὅτι ἤθελε πάλι νὰ τοῦ ἐξομολογήθῃ. Ἐξομολογήθη ἡθελε λαιπὸν

πῶς εἶχε κλέψῃ τὸ δισάκι καὶ τὰ παπούτσι τῆς Μουγγρη καὶ τοῦ Ἀρπάχτρα, πῶς εἶχε φάει τὴ γυναῖκα ἐνὸς κόρακα πρὸ δύο-τριῶν ἡμερῶν καὶ πῶς εἶχε μισοφάει ἕνα κουνέλι.

— Ὅσο γιὰ τὸν Τρεμούλα, εἶπε, τὸ λάθος ἦτον ἐντελῶς δικό του. Ἦτον τόσο παχουλὸς καὶ ἐπαίξε τόσο ἀθῶα μπροστά μου, ὥστε μιά ξοφικὴ ὄρυξ' ἔτριξε ἀπάνω του καὶ λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτό. Δὲ θὰ ξανακάνουμε πιά λόγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν εἶνε ἀναμάρτητος. Καὶ μόνον ἐγὼ ἔξερῶ πόσες ἀμαρτίες ἔλασε καὶ ὁ Βασιληῆς ἐστὸν καιρὸ του. Ἀλλὰ ὅ,τι ἔγεινε πιά, ἔγεινε.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ἡ ὨΡΑΙΟΤΗΣ

[Ἀποσπάσματα ἀπὸ μελέτην τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ φιλοσόφου "EMERSON"]

Ὠραιότης χωρὶς χάριν εἶνε ἀγίστρι χωρὶς ἐβλῶμα. Ἐπίσης καὶ τὸ μυστικὸν τῆς ἀσχημίας δὲν εἶνε εἰς τ' ἀκάνονιστα χαρακτηριστικά, ἀλλ' εἰς τὴν ἑλλειψίν ἐνδιαφέροντος. Κάθε πρόσωπον, ὅσον ἀσχημον καὶ ἂν εἶνε, τὸ ἀγαπῶμεν, ἀκεῖ νὰ ἔχῃ μεγάλα προτερήματα. Ἐὰν ἡ δύναμις, ἡ εὐγλωττία, ἡ τέχνη, ἡ ἐφευρετικότης, κομμῶν ἕνα δυσειδῆ ἄνθρωπον, ὄλαι του αἱ ἀποκρουστικαὶ ιδιότητες μᾶς εὐαρεστῶν καὶ ὑψώνουν ἀκόμη τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμόν

μας. Ὁ μέγας ρήτωρ Μιραμπώ ἦτο ἕνα πλάσμα ριχνὸν καὶ ἀδύνατον, ἀλλ' ἦτο ὀλοκλήρον πνεῦμα. Ὁ καρδινάλιος τοῦ Ρέτς ἔλεγε περὶ τοῦ Μπουγιῶν, δι' ἐνῶ ἔχει μορφὴν βωδισοῦ, τὸ βλέμμα του εἶνε ὅξυ ὡς τοῦ ἀετιῦ. Διὰ τὸν Χούκ, τὸν φίλον τοῦ Νεύτωνος, ἔλεγαν ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἐπερίμενε, δι' ἀμεταξύ ὄλων τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας ὁ μεγαλύτερος θὰ ἦτο αὐτός, ὁ ἀσχημότερος. «Ἀφού εἶμαι τόσο ἀσχημος, ἔλεγε καὶ ὁ Δουγκισλῶν, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ εἶμαι γενναῖος».

Ὅσοι ὡς πολιτικοὶ ἀστέρες διηύθυναν ἐπὶ αἰῶνας τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἦσαν ἀνθρωποὶ ὠραῖοι. Ὅταν εἰμπορῆ εἰς μέγα βασίλειον, νὰ κάμῃ τὸ ψωμὶ εὐθύνον, νόρδευτὴ ἐρήμους, νὰ ζεύξῃ ὠκεανούς μὲ διώρυγας, νὰ κυριεύσῃ τὸν ἀτμόν, νὰ προετοιμάσῃ μίαν νίκην, νὰ διευθύνῃ τὰς γνώμας τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ ἐξαπλώσῃ τὴν γνώσιν, μᾶς εἶνε ἀδιάφορον ἂν ἡ μύτη του εἶνε παράλληλος μὲ τὴν σπονδυλικὴν του στήλην, ἢ καὶ ἂν ἔχῃ καθύλου μύτην, ἢ ἂν τὴ σκέλη του εἶνε ἴσα ἢ στραβά. Αἱ ἀσχημίας του θὰ γίνουσι στολισματὰ καὶ θὰ θεωρηθοῦν ἐπιτέλους προτερήματα.

Αὐτὸς εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς ἐκφράσεως. Πρὸ αὐτοῦ ὡρεῖται ἡ ὠραιότης. Ἐπάρχουν πρόσωπα πού τόσο ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς σκέψεως, ὥστε μόλις κατερθῶνόμεν νάνακαλύψωμεν ποῖα εἶνε πραγματικῶς τὰ χαρακτηριστικά των. Ὅταν ἡ ὠραιότης τῶν

γραμμῶν χάσῃ τὴν δύναμιν της, θὰ πῆ ὅτι ἐμφανίζεται κάποια ὠραιότης γλυκυτέρα, ὅτι ἀποκαλύπτεται ἡ ἐσωτερικὴ μορφή, ἡ ψυχὴ. Καὶ ὁμοῦς ἡ ὠραιότης δὲν παύει νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίαν της καὶ ὁμοῦς ὁ κόσμος ἐπλάσθη διὰ τὴν ὠραιότητα. Ὁ βίος, τὰ ἔργα καὶ ἡ ἐπίδρασις τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς Ἰταλίας τὸ ἀποδεικνύει. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἰσπορῆ εἰς τὴν πέτρινην παρατάδα τῆς θύρας του νὰ γλύψῃ μίαν κεφαλὴν μὲ τὸ σσηχνίον, ὥστε νὰ ἐλκύνῃ τὴν πλῆθην καὶ νὰ το κρατῆ χάσκοιτα ἐμπροσθῆς τῆς τῆν ἡμέραν, — ὅταν εἰσπορῆ νὰ κτίσῃ μίαν ἀπέριτον ἐκαστὴν μὲ τὸσην συμμετρίαν, ὥστε κοντὰ της τὰ μέγαρα, τὰ παλάτια νὰ φάνωνται χυδαῖα καὶ πρόστυχα, — ὅταν εἰσπορῆ νὰ υποτάσῃ τὴν φύσιν εἰς τέτοιον βαθμόν, ὥστε νὰ τὸν ὑπηρετοῦν ὄλαι τῆς αἰ δυνάμεις, καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη νὰ φάνωνται ὡς κοσμηματὰ τῆς ἰδιοκτησίας του, — ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν ἐπίσης εἰς τὸ νόμιμον κράτος τῆς ὠραιότητος.

Ἡ λαμπρότης τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, ἂν καὶ κάποτε κατὰ πλεονεξία, δὲν εἶνε παρὰ ἐφήμερος ὠραιότης, δι' ὀλίγα ἔτη ἢ δι' ὀλίγους μῆνας, κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, ἢ ὅποια εἰς τοὺς περισσότερους παρέρχεται γρήγορα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἀγαπᾷ ἕν πρόσωπον, τὸ ὅπολον ἔπαυσε νὰ εἶνε ὠραῖον, ὅταν μεταθέσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὠραιότητα, εἰς τὴν ψυχικὴν ὑπεροχὴν.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

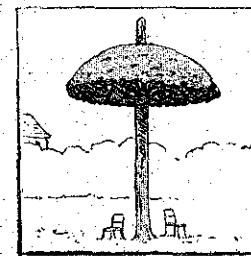
Λυκοκυνηγός

Ἴδου καὶ ἄλλος Ἴνδος μὲ στιγματισμένον πρόσωπον. Ἡ εἰκὼν τοῦ στιγματισμοῦ τοῦ παριστᾷ κεφαλήν λυκοῦ ὠπλισμένην μὲ φοβερὰ δόντια.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε κυνηγὸς λύκων.

Ὀρατον κλάδευμα

Τὸ δένδρον αὐτό, τὸ ὁποῖον θαυμάζεται εἰς ἕν πάρκον ἀγγλικόν, εἶνε κλαυδευμένον εἰς σχῆμα τελείως ὀμβρέλλας.

Ὁ κορμός, ὡς βλέπετε, καθαρισθεὶς

ἀπὸ κάθε περιττὸν κλάδον ἐπάνω καὶ κάτω, ἔχει μεταβληθῆ εἰς μαστοῦνι, περὶ τὸ ὅπολον τὸ πυκνὸν φύλλωμα τοῦ δένδρου, κατὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ αὐτὸ, ἀποτελεῖ τὴν σκιάδα.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ραγωδοῦ τῆς Κύπρου

Λ	ΜΕ	ΠΙ	ΒΟ
ΠΑ	ΘΗ	ΑΟΓ	ΟΝ
ΝΑΙ	ΤΡΑΙ	ΣΟ	ΑΟΣ

Με τὰς σὺλλαβὰς αὐτὰς νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ Νικ. Γ. Παπαῦ.

Ma lincom meus inge.

Νὰ ἐνοθοῦν καὶ νὰ χωρισθοῦν αἱ ἄκα-

τανόησι αὐτὰ λέξεις, ὥστε νάναγνῶσθῃ μία γαλλικὴ φράσις.

Ἀλλῶσιν: Αἱ λύσεις — ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 48ου φύλλου

Ἴδου πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τέσσαρα κομμάτια τῆς γελοιογραφίας. — β') Ρώμη, Μαδρίτη, Χάγη, Βιέννη.

